

Какъ ти сж хръкитѣ? — Вече не тичатъ. — Ами конетѣ? — Вече не държатъ. — Ами слугитѣ? — И те не ме слушатъ. — Съ колко ти е коня талигата? — Съ три. — Какъ те викатъ? — На бащата баща.

Като ме положатъ работа вършиж. Като ме пуснатъ — чушж се.

Кухо нѣщо на еднанъ кракъ стои.

Когато е тъмно видѣтъ нж, когато е видѣло не можтъ. Браво казваме на дѣтцата ако нж познажтъ.

Кучка лае въ долѣ.

Кждѣ отивашъ? — Да продавамъ на вѣра. — Кому? Томува, отъ когото съмъ купилъ безъ пари. — Кога ще ти плати? — Подиръ полвина година. Колко ще ти плати? — Азъ му давамъ сега лихвата, пакъ той ще ми даде майката. — Кога ще се върнешъ? — Когато си лѣга царя. — Ще ми кажешъ ли кой си? — Ако ме познаешъ уменъ си.

330 Когато ми удариха хиляда тукмака, дѣто го най-крияхъ дадохъ го.

Кола безъ колела, безъ волове съ рога. По сухо води и по вода, съ седемъ осемъ ходила.

Колко сте дѣчица? — Сме десять, нъ не казваме кои сме ако щжтъ нж и убесжтъ.

Кисията му отъ камъкъ, лулата му отъ дърво, чубука му задрѣстенъ, че и тютюнътъ не гори, пакъ сѣки го пие не стои.

Камъкъ съмъ въ доваръ не влизамъ, брашно съмъ на хлѣбъ се не замисамъ. Не съмъ захаръ нито медъ, пакъ подслаждамъ всичкий свѣтъ.

Криви сме не сме камили. Дъждъ вардимъ не сме чаджри.

Крива вила въ дърво се впила.

Криво криво шило, шило и остроило. Въ огъня се вило, и въ вода студило, зжби се зжбило, ни яло